

der fik den unge Pige til krampagtigt at bide i Snippen af sit Lommetørklæde.

Blodet fo'r ham til Kinderne. En ubetvingelig Harme, som han kendte igen fra sin Ungdomstid i Faderens Hus, brød op i ham og fik hans Hjærte til at banke.

„Ja, skal vi saa ikke sætte os paa det grønne Svær“, tog nu Doktoren igen til Orde i sin utrættelige Bestræbelse for at anslaa en lidt mere utvungen Tone. „De vil nok drikke et Glas med os, Hr. Pastor! Aa, Johan!“ raabte han til Kusken henne ved Vognen. „Bring et nyt Glas og — —“

„Tak, jeg drikker ikke Vin,“ afbrød Emanuel ham kort.

„Ja saa!“

Der opstod et Øjebliks pinlig Tavshed, hvorunder det var, som om ingen vidste, hvor de skulde gøre af deres Øjne. Doktoren stod med tillukket Mine og trak i sin ene Bakkenbart, mens han hemmeligt tilkastede Frøken Tønnesen et komisk betuttet Blik, hvormed han syntes at sige: Det er en Dumhed, vi her har gjort. Men hvad sagde jeg?

Emanuel stod ubevægelig og saa' ret frem for sig uden at mærke de andres Raadvildhed. Hans Vrede havde hurtigt vendt sig mod ham selv.